



wervel voor wervel
wikkelt de slang zich in steeds kleinere lussen
en bijt

met haar enorme kaken in haar eigen staart, de peilloze diepte
van het atoom, de structuur van benzeen
ratelt en draait voor haar ogen, kleine machines

razen door haar bloedbaan, in de verte
klinken moleculaire motoren die ronkend
de zomer aankondigen

voorbij de verte, voorbij de grenzen
van de aarde het zonnestelsel de melkweg
28.5 Gpc $\pm$ een paar miljard, lijkt er iets van de randen

van de ruimte te vallen, een glas
dat je met de elleboog van tafel stoot
in slow-motion

uit elkaar spat
langzaam
trekt de slang zich los

uit haar vel los uit de ruimte
laat haar schubben achter in het gras
en valt in slaap onder een steen, ze droomt

van een nest, een punt, een grote knal